

KONEC KARANTANSKE SAMOSTOJNOSTI

Za vlade Karla Velikega je bilo slovensko ozemlje razdeljeno na dve krajini oz mejni grofiji: Furlansko in Vzhodno. Meja med njima je bila reka Drava. Po smrti Karla Velikega so mejni grofje izkoriščali notranje nemire in postajali vse bolj neodvisni in samovoljni.

Ker je furlanski mejni grof s svojo samovoljnostjo kršil pravice podrejenim knezom, so se le ti pritožili pri frankovskemu kralju. Ker pritožbe niso zalegle, je izbruhnil upor leta 818. Po porazu grofa so se uporu pridružili tudi Karantanci in Karniolci, vendar so jih Franki že leta 820 premagali.

Zaradi tega sodelovanja v uporu je Karantanija izgubila svojo notranjo samostojnost. Postala je le ena od frankovskih grofij s frankovskim grofom in fevdalci na čelu. Zemlja je pripadla frankovskemu vladarju, ta pa jo je podeljeval plemstvu in duhovščini. Naše plemstvo se je ponemčilo.

S temi spremembami se je prekinil razvoj slovenske družbe v fevdalno. Tudi frankovska politika, ki je temeljila na zavezništvu z domačimi plemeni, je doživela neuspeh. Zaradi upora in kasnejše bolgarske nevarnosti so nezanesljive domače kneze zamenjali s frankovskimi grodi.

Po tej izgubi notranje samostojnosti se je začela razvijati fevdalna družba po vzoru frankovske. Karantanski in karniolški veljaki so se kot prvaki začeli vključevati med nastajajoče fevdalce. Ta delitev na tlačane in veljake je pomenila, da se je oblikovala fevdalna hierarhija z ustrežno razporeditvijo. Tudi pri nas je bilo vedno več fevdov, ki so jih fevdalci dobivali kot plačilo za vojaško službo.

Močni frankovski uplivi so se pokazali še v gospodarstvu: njive so se končno ustalile, postopno se je začelo uveljavljati triletno kolobarjenje. Ralo je zamenjala plug, uveljavilo se je oranje s konjsko ali volovsko vprego. Kosa je nadomestila srp, nastajale so kmetije.